

SAMPLE
TRANSLATION

MOJCA KUMERDEJ
ACUM DORM ...

PUBLISHED BY: ŠTUDENTSKA ZALOŽBA, 2011

TRANSLATED BY: GEORGETA EVA CATRINESCU

ORIGINAL TITLE: TEMNA SNOV

NUMBER OF PAGES: 165

Mojca Kumerdej: Acum Dorm ...

Acum dorm. Au ațipit senine, ghemuite în pat precum doi cățeluși. Încuiate cu grijă în camera întunecată, la adăpost de lumea exterioară. Că doar s-ar fi putut foarte bine ca lucrurile să se stea cu totul altfel, adică și fi fost silite să-și întindă sacii de dormit chiar lângă zidul dărăpănat al vechiului cimitir de pe deal; ce-i drept, într-o noapte ca asta, în plin sezon turistic, probabil că n-ar fi fost singure acolo, numai că, atunci când doarme, omul este expus și singur, indiferent dacă lângă el se mai află sau nu cineva.

Încă de la amiază începusem să le urmăresc, pe furiș, prin geamul farmaciei. Lungite pe treptele din fața bisericii, mâncaseră niște sandvișuri și băuseră apă din niște sticle de plastic. Deși aerul condiționat era pornit, am deschis larg ușa de câteva ori. Nu prea suport zumzetul aparatului de aer condiționat. Mai ales pe o arșiță cumplită ca asta, care se abătuse, în urmă cu câteva zile, asupra orașului, îmi dă senzația că îmi vibrează o sârmă subțire în cap, scoțând un zbârniit care nu mai conținește. La un moment dat, cârlionțata s-a îndreptat cu pași domoli către fântâna din mijlocul pieței, și și-a umezit îndelung fața și părul. După vreo jumătate de oră - răstimp în care m-am ocupat de clienți, cei mai mulți dintre ei erau turiști - cele două se iviră, pe neașteptate, în fața mea.

»Ceva pentru dureri de stomac,« rosti într-o doară și fără să salute roșcata, ba chiar cu oarecare insolență, aș zice, în timp ce tovarășa sa de drum cea cârlionțată zăcea, palidă, pe scaunul de lângă automatul de plastic pentru apă.

»Dar de la ce vă doare stomacul, ați mâncat cumva ceva care v-a făcut rău?« o întrebai.

»Nu-i pentru mine, ci pentru ea,« făcu ea, nonșalantă, un semn cu capul către prietena ei.

»Domnișoară,« mă adresai eu bolnavei, vă mai supără și altceva, vă dor oasele, aveți cumva diaree?« încercai eu să fiu cât mai precis și mai politicoasă, dat fiind că eu nu obișnuiesc eliberez medicamente așa, după ureche.

»Numai stomacul și capul,« îmi răspunse, mormăind, bolnava, fără a catadicsi să-mi arunce măcar o privire. Mojicia bolnavilor mi se pare oarecum scuzabilă, dar roșcata, care se proptise în fața mea și, fără niciun fel de *bună ziua, vă rog, aș dori...*, mă soma, netam-nesam, să-i dau un medicament, de parcă aș fi fost un soi de leacomat, nu era cu nimic mai brează decât cârlionțata. Tinerele excursioniste de soiul ăsta - niciuna dintre cele două nu avea mai mult de douăzeci de ani - se hrănesc prost în timpul călătoriilor, cu sandvișuri și mâncare ieftină, și nu prea consumă lichide, drept pentru care corpul se deshidratează și încep durerile de stomac și de cap, după care se declanșează o stare generală proastă. Le-am dat să ia niște rupurut și un analgezic, unul care să nu irite stomacul, bineînțeles, și le-am sfătuit prietenește să caute o terasă răcoroasă - în minunata noastră urbe avem destule localuri cochete și deloc scumpe - unde să se regaleză cu o supă de legume, și să bea mult lichid cald, sau cel mai bine suc de fructe proaspăt stoarse, ori să-și dizolve niște pulbere de vitamina C naturală într-un pahar de apă; pe care de asemenea le-am

oferit-o, de bună-credință, firește, și nicidecum de dragul câștigului, fiindcă eu nu le bag niciodată pe gât clienților tot soiul de preparate, așa cum fac unii dintre colegii mei.

Roșcata a plătit fără să dea nicio atenție, iar între timp cărlionțata s-a ridicat de pe scaun - și au plecat. Fără să salute, nemernicele, fără să-mi arunce o privire, au luat-o la trap - mai precis - s-au cărăbănit târându-și picioarele. Mulți turiști - și nu neapărat cei bătrâni și betegi -, au un mers urât, târându-și picioarele în adidași cu șireturile desfăcute sau în sandale de piele cu cataramele deschise, chipurile din pricina oboselii sau în numele unui soi de relaxare turistică. Măi să fie! Oboseală, pe naiba! Respectul față de celălalt nu se exprimă doar printr-un vocabular politic și cuvinte alese cu grijă, care trebuie susținute de intonația și mimica potrivite - un zâmbet, un surâs abia schițat este condiția necesară pentru stabilirea unei comunicări politicoase - ci și prin întregul limbaj corporal. Ori o astfel de atitudine neglijentă, ca să numai vorbesc de ținuta neîngrijită arborată de turiștii care hoinăresc prin minunatul nostru orașel constituie pentru noi, cei care trăim în această urbe și ne îngrijim de conservarea interesantelor sale atracții culturale, un lucru umilitor și jignitor. În schimb, la ei acasă, în birourile, sălile de clasă, în instituțiile și pe străzile din orașul sau locul lor de baștină își saltă etichetele așa cum se cuvine, ca nu cumva să creadă cineva că i-ar fi cuprins lenea și că nu s-ar zori de mama focului, așa cum e de așteptat, să ajungă undeva. Însă, aici, la noi, stau cu burta la soare, îmbrăcați neglijent sau chiar necuviincios, fiindcă, vezi doamne, oricum nu contează, că doar acum suntem în vacanță, așa că trebuie să ne odihnim și să fim relaxați, n-au decât să se ocupe alții de noi acum, așa cum și noi suntem siliți să ne ocupăm de cei din locurile noastre de baștină. Așa că în vacanță putem foarte bine să fim amabili, dacă ne e de vreun folos, ori aroganți, dacă nu obținem ceea ce vrem, dar nimic nu ne împiedică să fim mojici, că doar n-o să ne mai întâlnim niciodată cu oamenii ăștia, cu necunoscuții ăștia, care sunt aici doar ca să ne servească, și chiar dacă i-am mai întâlni vreodată, în mod sigur nu ne-am mai aduce aminte de ei.

Nu-i înțeleg deloc pe părinții care-și lasă copiii să hoinărească așa ca astea două prin lume, să urce în mașinile unor străini și să se tolănească prin trenuri; fiindcă nici trenurile nu sunt tocmai sigure, mai ales noaptea - două fete tinere, singure în compartiment - apoi, pe neașteptate, la intrare se ițește o umbră, poate nu una, ci chiar două sau mai multe, și ușa se închide și se mai trage și perdeaua.. Nu pot să-mi închipui cum de or putea fi liniștiți părinții lor, dacă măcar or avea părinți, firește, mă rog, trebuie că cineva tot are grijă de ele, se vede de la o poștă că sunt două puștoaice răsfățate din niște cuiburi ceva mai nobile. Numai că atunci când asemenea păsărele lipsite de experiență își iau zborul, părăsind cuibul familial, beția libertății le împiedică să ia seama la privirile ațintite asupra trupușoarelor lor nevinovate, care le urmăresc fiecare mișcare. Căci libertatea, această ademenitoare libertate, despre care se face atâta caz, poate fi, la fel de bine, doar un alt nume pentru naivitate, în spatele căreia, când te aștepți mai puțin, se poate închide trapa care acoperă capcana în care este ținut captiv trupușorul. Iar naivitatea, ah această fermecătoare trăsătură a tinereții, poate atrage atenția unor oameni care nu sunt doar vicleni, ci de-a dreptul primejdioși și netrebnici. Pentru ei, astfel de tineri cu cașul la gură care nu sunt în stare să evalueze corect o situație, constituie o pradă destul de ușoară, deoarece ei nu știu să facă distincția între oamenii răi și cei buni și pot foarte ușor să

ignore faptul că amabilitatea nu denotă întotdeauna bunătate, că gentilețea poate fi și o momeală în care se prind lăbuțele lipsite de experiență ce au apucat-o pe căi primejdioase.

Apoi au dispărut fără urmă vreme de câteva ceasuri bune. Și-au făcut apariția abia spre seară: stăteau lângă fântână și, în timp ce serveam clienții, am observat că între ele se ivise un soi de tensiune. Nici nu e de mirare, din moment ce, atunci când călătorești împreună cu cineva, te vezi silit să-ți petreci tot timpul alături de tovarășul de drum. Apropierea, ah, această mult-lăudată apropiere umană, și lamentările despre nevoia de apropiere și afecțiune. Oamenii cred că intimitatea, la care ajung destăinuindu-se cu candoare, îi face să devină mai apropiați.

Și pe urmă, după o noapte cruntă de beție, își dau drumul fără nicio reținere, neîntrebându-se nicio clipă dacă interlocutorul este dispus să suporte toate mizeriile care se revarsă, nestăvilite, asupra lui. De-ați ști ce lucruri pot să iasă la iveală în timpul unor astfel de discuții confidențiale! Hei, v-ați pierdut mințile? Nici pomeneală, se asigură ei, că doar acum suntem apropiați sufletește și putem spune deschis tot ce ne doare și ne trece prin cap. Dar nu se gândesc la faptul că, în felul ăsta își pierd demnitatea și nu țin seama de cealaltă persoană care, chiar dacă se arată dispusă să ne asculte, asta nu înseamnă că este pisoarul nostru. Oamenii demni trebuie să păstreze, prevăzători, o distanță respectuoasă între ei. Numai că cei mai mulți nu sunt în stare de așa ceva. În schimb, le vine mai ușor să se destăinuiască unei persoane complet necunoscute să-și verse mațele în fața ei, împrôșcând-o cu talmeș-balmeșul nedigerat

al diverselor episoade din viața lor și al dorințelor lor obscure, pentru ca apoi, de îndată ce și-au încheiat monologul, să plece fără să mai curețe în urma lor locanta unde și-au ușurat sufletul, fiindcă, vezi doamne, n-are niciun fel importanță, din moment ce oricum n-au să se mai întâlnească în veci. Și apoi mulți dintre ei se minunează că s-au putut destăinui unei persoane absolut necunoscute, în timp ce interlocutorii lor cei labili se conving pe ei înșiși, cu mândrie, că sunt absolut ieșiți din comun, din moment ce un necunoscut și-a deschis total sufletul, aproape că s-a despuiat de sine în fața unuia ca ei ...

Ei bine, mie, apropierea asta nedorită îmi sunt nesuferite și le disprețuiesc. Îmi vine mult mai ușor să fiu singur, cu toate că trec drept o persoană drăguță, și asta nu doar datorită profesiei mele, ci - așa zic alții - pentru că sunt un om de treabă, pe care te poți bizui. Oamenii au încredere în mine, iar eu le sar cu plăcere în ajutor. Desigur că și în acest caz este vorba de o etalare a intimității, însă nu-i chiar același lucru, căci această intimitate se limitează la boală, ori boala ține de profesia mea. Domnule Pepi, cum vă mai merge azi, mă opresc pe stradă și se grăbesc să-mi arate niscaiva cruste sau eczeme, deschid gura și-și răsucesc buzele, se apucă de cap, își răsfireă părul, zicând domnule Pepi, vedeți ceva pe-aicea, ce-o mai fi și asta, nu vi se pare că schimbarea asta e cam suspectă? Și pe urmă eu îi sfătuiesc să treacă pe la mine, la farmacie, ca să le dau vreo cremă sau vreun medicament; în caz de afecțiuni mai dificile sau suspecte îi trimit la medic și, înainte de toate, îi liniștesc. N-aveți nicio grijă o să vă faceți bine, le spun, dar nu ajută întotdeauna. Indiferent dacă oamenii cred în Dumnezeu sau nu, adevăratul lor stăpân este teama. Multă lume m-ar contrazice, numai că eu știu ce e teama - când își belește ochii tâmpi, viața se oprește și în fața noastră se cascadează un abis, oricât ar încerca oamenii să se asigure

că până la urmă totul o să fie bine, că nu trebuie decât să ai încredere și să gândești pozitiv ... eu cunosc chestia asta ... o cunosc prea bine. Și în clipa aceea omul ar da orice, numai ca existența sa să-și reia cursul previzibil de dinainte, ca și toate zilele ar fi la fel, iar lucrurile acelea tulburătoare s-ar întâmpla oricui altcuiva, numai lui nu. Omului nu-i place nici măcar să se gândească la schimbări majore, darămite să se vadă confruntat cu ele. Chiar dacă ar trebui să aibă puterea de a se ridica deasupra nenorocirii, pentru că are un suflet ... Ah, sufletul, sufletul ăsta, naiba știe ce-o mai fi și și chestia asta dinlăuntrul omului, dacă chiar e ceva pe-acolo, mie tare mi se mai pare că sunt lipsit de el, și că acel ceva în plus dinlăuntrul meu nu e sufletul, pe care unii poate chiar îl au ...

Uneori îmi scot halatul, o las pe colega mea să-mi țină locul și ies

afară la o țigare, așezându-mă la o masă din mica și cocheta cafenea aflată chiar lângă farmacie. Sunt mai bine de douăzeci de ani de când mă cunosc cu proprietarul, de pe vremea când, copil fiind, îl ajutam pe tata în apoteca familiei ... Tatăl meu, ah, răposatul meu tată, întotdeauna amabil și îndatoritor, dar niciodată agasant, dragul meu tată ...

După amiază, la scurt timp după ce mă așezasem la o măsuță din imediata vecinătate a farmaciei, și-au făcut apariția, târându-și picioarele, și cele două fete, care s-au așezat la două mese distanță de mine. Erau posace și nemulțumite, în mod clar destul de sătule de aventura lor. Și, în timp ce fumam, sorbindu-mi pe îndelete cafeaua espresso, am înțeles, din discuția lor, că în orele de după-amiază, când se făcuseră nevăzute, căutaseră un loc de cazare. În zadar, firește. În plin sezon estival, în orașelul nostru cel bogat în obiective culturale nu mai găsești nicăieri un colțișor liber, nici măcar în cea mai nenorocită magherniță. Normal că avem și câteva dintr-astea, orașelul nostru îi oferă fiecăruia tot ceea ce-și dorește; ba chiar și unul dintre acele lucruri pe care nici nu știa că le caută, și peste care are senzația c-a dat din întâmplare.

Când au pomenit de zidul de piatră din jurul cimitirului, aflat pe colina care străjuiește orașul, și lângă care, după cum auziseră ele, se poate înnopta - nu trebuie decât s-o iei în sus, pe poteca din piață și gata, îți și întinzi sacul de dormit, te bagi frumușel în el și adormi -, le-am dat a înțelege, tușind puternic, că am o anumită părere despre planul lor, pe care intenționez să le-o prezint.

»Îmi cer scuze, domnișoarelor, că mă bag în vorbă nepoftit, vă sfătuiesc să nu cumva să faceți așa ceva ... Nu-i așa că am dreptate?« zisei, aruncând-i o privire patronului micii cafenele, care tocmai le aducea niște bere. Patronul se opri și-și țuguie buzele, lăsând astfel să se înțeleagă că era de acord cu reținerile mele și apoi rămase lângă masă, așteptând să mai zică ceva.

La început nici nu m-au băgat în seamă, ba chiar, din câte am văzut, își tot făceau cu ochiul, și-și dădeau ochii peste cap. Și atunci am repetat cele spuse mai-nainte ... a trebuit să o mai spun odată ...

»Am auzit că ăla e un platz tocmai bun ... « glăsui roșcata.

»Nici gând, domnișoară, și în nici un caz pentru niște copilițe cum sunteți voi două ...«

»Copilițe, « izbucni cârlionțata în râs, și ducându-și mâna la gură, se lipi strâns de tovarășa sa de drum, da, după care aceasta din urmă îndrugă ceva despre faptul că aș fi un tip obsecvios și ciudat, și despre părul meu negru, rar și unsuros, și că aș arăta ca un personaj dintr-un film, pe care eu nu-l știu. Cum nu-s surd, am auzit totul, și cum nu-s nici orb, am observat grimasele lor, pe care au continuat să le schimbe între ele chiar și după ce conversația își reluase cursul. Lucru care mi s-a părut jignitor. După ce că eu mă străduiesc din răspuțeri și încerc să le ajut să nu rămână, noaptea, singure pe stradă - abia ce-au atins vârsta majoratului, dacă părinții lor le-ar vedea într-o astfel de situație, sunt convins că în veci nu le-ar mai da voie să mai umble creanga -, ele își mai și bat joc de mine.

»Nu-i sigur, domnișoarelor ... «

Căci există ceva despre care, de regulă, orașelul nostru nu discută cu străinii. Ba chiar avem mare grijă să nu ne speriem sau chiar să ne punem pe fugă turiștii din pricina tainei fermecătorului nostru ținut. Nici măcar între noi nu discutăm prea des despre asta, am prefera să dăm totul uitării, dar ce poți face dacă, după un timp, povestea se repetă pe neașteptate.

»Păi dacă toate hostelurile și pensiunile ieftine sunt ocupate ... doar n-o să fim numai noi două acolo.«

»Dar tocmai asta e periculos, ca, după ce vă culcați frumușel și închideți ochii, să constatați, brusc, când este deja prea târziu, că nu sunteți singure ... În afară de asta, meteorologii au anunțat că la noapte va fi furtună ... «

»În noaptea asta deja... Dar parcă spuneau că o să fie de-abia mâine?« mă întrerupse patronul cafenelei.

»Ziceau că e posibil să plouă chiar în seara asta ...«

»Oh, atunci n-o să fie prea plăcut acolo sus, în sacii de dormit,« comentă patronul cafenelei.

»Și atunci ce să facem? « interveni cârlionțata, care în mod clar se simțea mai bine și nu mai avea mutra aia acră pe care a afișase azi după-amiază, când îmi intraseră în farmacie, și era, de asemenea, mai politicoasă, lucru la care contribuise, neîndoielnic, nu numai ameliorarea stării sale generale, ci și informația referitoare la posibila furtună; doar se știe foarte bine că, atunci când se află la ananghie, oamenii devin mai binevoitori.

»Stimatele mele domnițe,« continuai eu, rămânând la fel de îndatoritor, »aș putea să dau eu niște telefoane, și să verific dacă nu cumva s-o mai găsi pe undeva vreo cămăruță, sau măcar vreun pat liber, unde să puteți înnopta.«

Și scosei telefonul din buzunar, căutai numărul în agenda telefonică, dusei telefonul la ureche și mă pusei pe vorbit și pe discusut, numai că din discuția purtată de mine reieșea că apelul meu fusese zadarnic, iar căutările mele nu dăduseră roade. Așa părea, deși, în realitate, nici măcar nu apăsasem tastele, ci vorbisem pur și simplu în gol, pentru că, într-o clipă, în acea fracțiune infimă de timp, măsurabilă doar la o competiție sportivă, mi-am dat seama că, având

în vedere natura serviciilor și a cazării, pensiunea unde voiam să mă interesez nu era, în nici un caz, potrivită pentru niște fetișcane ca ele două; căci ar fi făcut notă discordantă față de clientela lor obișnuită, și, pe lângă asta, am auzit că ușile camerelor nu se închid bine.

Bietele fete, le arunca o privire furișă, de-ar ști părinții lor unde sunt ele acum și în ce încurcătură au intrat, exact în genul de situație de care părinții se tem cel mai mult, însă bineînțeles că ele nici măcar nu au observat lucrul ăsta, fiindcă sunt prea tinere și n-au mai trecut prin așa ceva.

»Îmi pare rău, domnișoarelor, dar n-am făcut nicio scofală« le explicai eu, afișând o mină îngrijorată.

»Om găsi noi vreun loc unde să ne adăpostim ... că doar nu bântuie stafii pe-acolo , nu-i așa?« mă mai și luă peste picior, fără nicio jenă, cârlionțata.

»Bântuie, bântuie ... Cum să vă spun, s-ar putea să vi se întâmple ceva ...« și arunca o privire spre măcelar și spre patronul cafenelei care tocmai își închisese localul, alăturându-se discuției. Din privirile și clătinatul lor aprobator din cap se vedea clar că erau de acord cu reținerile mele și că apreciază bunăvoința cu care mă ofeream să le ajut pe cele două tinere călătoare.

»Dar la Angela?Ce zici de Angela?« își dădu cu presupusul patronul de cafea. »Are două camere pe care le închiriază turiștilor, ca să mai câștige și ea un ban, chiar acum câteva zile am trimis la ea un cuplu de tineri... «

»Ce s-o mai chinuim pe amărâta aia bătrână de Angela« mă amestecai eu, »are picioarele complet umflate din pricina venelor, a trecut ieri pe la mine să ia niște bandaje și niște unguente. De altfel, ca și Angela, în casa mea, aflată la nici zece minute de mers pe jos de locul ăsta, am și eu o cameră, spațioasă, pe care o închiriez, ocazional, câte unui călător,« și-mi îndreptai privirea spre cele două fete. »Exact pentru situații dintr-astea, când totul este ocupat și omul nu știe unde are să-și petreacă noaptea. Cum sunteți, probabil, studente, n-am să vă iau mult, treizeci și sase de euro pentru amândouă, cu taxa turistică inclusă. Dar fără mic-dejun, că eu n-am timp să le mai și servesc turiștilor micul dejun. Eu mă trezesc la șase și un sfert dimineața, mă dichisesc, iar înainte de a pleca la farmacie, unde întotdeauna ajung cu vreun ceas înainte de deschidere, mai ud și florile, ceea ce îmi ia o grămadă de timp, iar florile trebuie udate și dimineața și seara, fiindcă altfel, pe arșița asta, se ofilesc rapid ...«

»Treizeci,« spuse roșcata.

»Bine, treizeci să fie, pentru voi, domnițelor, că n-am de gând să vă jupoi,« le zisei, adăugând că, în asemenea cazuri, închirierea camerei este înregistrată ca activitate suplimentară, acest lucru fiind sprijinit și de primărie, ca nu cumva să se mai repete ceea ce ultima dată se întâmplase acum câțiva ani.

»Dar ce se întâmplă, de fapt, pe-aici, pe la voi?« mă întrebă cârlionțata, în timp ce ne îndreptam spre casa mea. Era o clădire mare și veche, moștenită de la familia mamei mele, al

cărei tată, unchiul meu, se ocupase de administrarea apotecii familiale, pe care tatăl meu a preluat-o ulterior de la el - dragul și atât de naivul meu tată răposat -, și de care acum mă ocup eu.

»Aș prefera să nu vorbim despre asta, domnișoară. Știți, orașelului nostru primitiv nu-i place deloc să-și aducă aminte de evenimentele alea,« îi răspunsei eu, adăugând că, în drum spre casă, o să ne oprim la poliție, unde, așa cum o cere legea, o să înregistrez oficial sejurul lor, căci pentru fiecare cameră, pe care o închiriez ocazional pentru o noapte sau cel mult două, mai mult nu, eliberez o chitanță, iar din venitul rezultat, care e, se înțelege, modest, mi se reține, apoi, un impozit. Înainte să intru în secția de poliție, le rugai să-mi dea pașapoartele, spunându-le că mă întorc imediat ce termin cu formalitățile. Un polițist mai în vârstă, care mă cunoaște din copilărie, se bucură nespus când mă văzu, și începu numaidecât să mi se plângă că are cămașa leoarcă de transpirație.

»Păi ce să-i faci, dacă e așa o arșiță, dar las că se anunță ploaie, așa că în curând o să se răcorească.«

»Dar nu din seara asta, din păcate,« îmi replică polițistul, cică de-abia mâine seară o să înceapă să plouă.«

»Am adus pașapoartele a două june copile pe care, ce să fac, am să le găzduiesc într-o cameră de la mine de-acasă, doar știți cum e, ca să fie totul în regulă, « și-i pusei cele două documente pe birou.

»Ah, domnule Pepi, dacă ar fi mai mulți oameni așa de drăguți ca dumneavoastră,« zise el, în timp ce copia datele.

»Da, numai că, știți, fetele astea tinere nu nu știu să facă diferența între amabilitate și bunătate, ele cred că sunt unul și același lucru, numai că deloc nu-i așa, amabilitatea poate fi doar o simplă unealtă a răului, și tocmai de aceea le-am și închiriat camera. Toată după-amiaza au dat târcoale prin preajma farmaciei, dar, în cele din urmă, când erau absolut desperate - slavă domnului că și în sezonul ăsta în scumpul nostru orașel s-a umplut până la refuz- , le-am sfătuit să nu înnopteze afară, în aer liber, pentru ca nu cumva să se repete povestea de la care au trecut deja - oh, cum mai zboară timpul! - mai bine de cinci ani.

»Și mai bine de douăzeci de când s-a întâmplat pentru prima oară ...«

N-am zis nimic, că doar știe că eu îi cunoșteam bine pe nefericiții ăia. Erau de o vârstă cu mine, ieșeau împreună, fuseserăm colegi de școală. Iar în vara aceea, după terminarea liceului, se apucaseră să hoinărescă, îndrăgostiți până peste urechi, pe dealul centrul orașului, drăguți amândoi, el intenționa să studieze dreptul, iar ea, șatena cu părul ondulat, limbile, dar pe urmă lucrurile au luat-o pe alt făgaș. Tragic! În vara aia, orașul a rămas fără grai - și nu a uitat nici până în ziua de azi grozăvia aceea. O femeie i-a descoperit lângă zidul cimitirului: zăceau, aproape desfigurați, într-o baltă de sânge. În ciuda eforturilor, poliția nu l-a găsit pe făptaș, mai mult ca sigur, gândea toată lumea, această atrocitate fusese comisă de un străin, că doar nu există, în

orașul nostru, un monstru care să fie capabil de așa ceva. Dar, după numai câțiva ani, s-a întâmplat iar, tot acolo, lângă zidul de piatră, doar că tânăra fată nu era din orașul nostru, ci o turistă. După asta, câțiva ani a fost liniște, și tocmai când poliția renunțase să mai supravegheze zona cu pricina, a dispărut o excursionistă, o străină. Și apoi încă de două ori, de fiecare dată una, și asta de fiecare dată după ce orașelul se liniștise și se eliberase, treptat, de teamă. Numai că eu știu bine că trebuie să fii mereu precaut și că nu-i cazul să renunți la vigilență numai pentru că un anumit eveniment îngrozitor nu s-a mai repetat de multă vreme. Nu l-au descoperit - poliția a tras concluzia că era foarte posibil să fie vorba de același făptaș -, cu toate că își dăduseră toată silința, percheziționaseră toate casele din împrejurimi, chiar și eu îi ajutasem cu informații, căci prin fereastra cea mare a farmaciei observ tot felul de oameni și de lucruri, ba chiar au arestat și câțiva suspecti, dar s-a dovedit că nici unul dintre ei nu era cel vizat. Eram în fața postului de poliție, restituindu-le pașapoartele, când fetele îmi spuseră că le era foame și că, după ce-și vor fi lăsat lucrurile în cameră, aveau de gând să dea o raită prin împrejurimi. Nu-i nevoie, le replicai eu, am acasă niște supă proaspătă de legume pusă la frigider, menajera îmi face săptămânal una, care să mă țină câteva zile. Și s-o mai găsi și altceva de mâncare pe la mine pe-acasă, firește, nu am de gând să vă iau bani pentru asta, așa sunt eu, sar să-l ajut, dezinteresat, pe cel aflat la ananghie. Ziceți că oricum o să dați o raită prin oraș? Firește, de ce nu, o plimbare după masa de seară face bine la sănătate, dar oare nu ar fi mai bine, mai ales pentru dumneavoastră, domnișoară, care nu v-ați simțit prea bine astăzi, să vă relaxați un pic și să trageți un pui de somn? O să ne hotărâm mai târziu, îmi răspunseră ele pe drumul spre casă. Și locuiesc singur? Da, singur, așa a fost să fie, dar n-aș vrea să vorbesc despre asta, însă nu mi-a scăpat faptul că mă cam vorbeau pe la spate și că, în drum spre casă, au chicotit tot timpul cu îngâmfare și răutate.

- Acum dorm ...
- ... în pat, ghemuite ca doi cățeluși tineri ...
- ... cu chipurile senine, se lasă cuprinse de un somn ușor ...
- ... la adăpost de lumea exterioară ...
- ... căci s-ar fi putut să fie și altfel ...
- ... dar nu e ... fiindcă tu ai pregătit totul cu meticulozitate ...
- ... păi ce era să fac ... acum, în plin sezon, e plin ochi peste tot ...
- ... iar să doarmă pe undeva, pe-afară ...
- ... e prea periculos și probabil că va ploua deja în noaptea asta
- Și acum ... acum ce facem?
- ... o să tragă un pui de somn ...
- Nu zău? De aia le-ai adus în casă? De aia le-ai adormit cu minestrone aia a ta, de legume?

- Au să se odihnească bine, mâine dis de dimineață, cel târziu la șase jumate, au să se scoale și-au să plece ...

- Pentru ele n-o să mai fie niciun fel de dimineață ... pentru una din ele nu va mai exista nici dimineață, nici noapte, iar pentru cealaltă, de-acum numai întunericul cel veșnic ...

- N-o să fie așa ...

- Care din ele?

- Taci din gură!

- Nu poți să le ai pe amândouă ...

- Tacă-ți fleanca!

- Nu-i loc pentru amândouă ... două împreună sunt prea puternice ... cu una singură e mai ușor să păstrezi distanța cuvenită ... Care, cârlionțata?

- Taci ... Eu nu-s ca tine ... oamenii mă respectă ... mă apreciază

- numai pentru că nu știi de mine ... Ia uită-te în oglindă, cum îți tremură mâinile înmănușate ...

- Tacă-ți fleanca!

- Care?

- De data asta nu!

- Cârlionțata, nu? Ai pus ochii pe ea ochii pe ea încă de la amiază, când își umezea părul la fântâna din piață. Până acum, nici una nu i-a semănat atât de tare ... arată exact la fel ca ea ... în fotografia cu tata, de lângă oglindă ... din tinerețea lor ... când tu încă nu existai ...

- Nu!

- De ce nu? ... *scumpule, vino, tati lipsește iar ... iar eu am nevoie de apropiere ... și pe lângă asta, știi, tata nu-i bun de nimic ... iar eu sunt singură ...*

- Tacă-ți fleanca aia împuțită!

- ... *Dar din fericire nu însingurată, că doar te am pe tine, elefanțelul meu cel cârlionțat ...*

Am să te omor!

Am să te omor! Am să te omor! ... Bla bla bla bla ... Ca și cum așa ceva ar fi cu puțință ... ia privește-ți mâinile ...

- ... tremură din ce în ce mai tare ...

- ... Fiindcă fumezi prea mult ... mai devreme sau mai târziu o să rămâi fără țigări ...

-
- mi-am cumpărat trei pachete în drum spre casă ...
  - păi vezi, te-ai gândit la toate ...
  - și zbârnâitul ... huruitul ăsta ...
  - întotdeauna se domolește *după* ...
  - De data asta n-o să fie așa ...
  - ... »așa« nu s-a mai întâmplat de mult ...
  - Taci! Am nevoie de timp ...numai să cântăresc bine totul ...
  - ... păi doar știi totul ... eu știu tot ... nimeni n-o să se gândească la tine ... mâine dimineață ai să-i dai detalii proprietarului cafenelei despre când și cum au plecat ... menajerei o să-i lași un bilet, să deretice și prin camera de oaspeți, în care au dormit fetele ... apoi, peste câteva zile, când marea o va aduce la țarm pe roșcată și bagajul lor, iar cârlionțata va fi dispărut fără urmă ... iar că sub pivniță mai există încă o pivniță, de la moartea ei, în afară de tine - *elefântelul meu cel cârlionțat* - nu mai știe nimeni ...
  - Taci ... am nevoie de liniște ... am nevoie de timp ... o oră ... două ... ca să mi se liniștească mâinile ... pe urmă ... pe urmă o să văd, ce și cum ...
  - ... bine ... bine ... aștept ... nu plec nicăieri ... nu am unde ... sunt aici ... întotdeauna ... în fiecare clipă ... cu tine
  - ... Și tu în mine ...
-